

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 268/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 9/2012 z 22. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2012 doručená sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 9/2012 z 22. marca 2012 (ďalej len „uznesenie z 22. marca 2012“). Sťažovateľ v sťažnosti uvádza zrejme omylom zjavne nesprávny dátum vydania uznesenia najvyššieho súdu, a to „2. marca 2012“.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“), sp. zn. Tp 89/2011 z 18. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie z 18. novembra 2011“) bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažnosť proti uzneseniu z 18. novembra 2011 bola uznesením najvyššieho súdu z 30. novembra 2011 zamietnutá.

Špecializovaný trestný súd následne uznesením sp. zn. Tp 89/2011 z 5. marca 2012 (ďalej len „uznesenie z 5. marca 2012“) zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Najvyšší súd uznesením z 22. marca 2012 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu z 5. marca 2012 zamietol.

Z odôvodnenia uznesenia špecializovaného trestného súdu z 18. novembra 2011, s ktorým sa stotožnil vo vzťahu k dôvodom kolúznej väzby aj najvyšší súd v uznesení z 30. novembra 2011, vyplýva, že tieto dôvody vo vzťahu k sťažovateľovi ako obvinenému boli odvodené z výpovede svedkyne Z. S. (ďalej len „svedkyňa“) a spočívajú v opise konkrétnych udalostí nátlaku na jej osobu, avšak o aké udalosti ide, obhajoba z tohto uznesenia nezistila.

Aj z obsahu uznesenia špecializovaného trestného súdu z 5. marca 2012 a následného uznesenia najvyššieho súdu z 22. marca 2012 vyplýva, že dôvody kolúznej väzby sťažovateľa sa naďalej opierajú o výpoveď svedkyne. Sťažovateľ ani jeho právny zástupca nemali možnosť nazrieť do výpovede tejto svedkyne ani v konaní pred sudcom pre prípravné konanie, ktorý neakceptoval žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o nazretie do spisu a naopak, žiadosti prokurátora vyhovel bez akéhokoľvek vysvetlenia, čo je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní.

Sťažovateľ tak v predmetnom konaní nemohol predložiť v plnom rozsahu svoje argumenty v záujme ochrany vlastných práv a nemal možnosť oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci.

Uvedeným postupom najvyššieho súdu došlo v predmetnom konaní k porušeniu sťažovateľových základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy (napr. rozhodnutia ústavného súdu III. ÚS 79/02, III. ÚS 163/03, rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 336/2006 a iné).

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení uznesenia z 5. marca 2012 na jednej strane tvrdí, že podstatnú časť výpovede svedkyne v odôvodnení uznesenia o vzatí do väzby už v rozhodnutí uviedol, avšak na druhej strane odmietol obhajobe jej právo do tejto výpovede nazrieť. Podľa sťažovateľa z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 22. marca 2012 vyplýva, že *„je to len a len výpoveď svedkyne Z. S., z ktorej sa vyvodzuje dôvodnosť jeho väzby, čo podčiarkuje aj záver súdu, že po vypočutí tejto svedkyne (čo sa v súčasnosti už stalo), nebude už daný dôvod kolúznei väzby“*. Ani z uznesenia najvyššieho súdu z 22. marca 2012 sťažovateľ nevie zistiť konkrétne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvody jeho kolúznei väzby.

Sťažovateľ ďalej poukázal na čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 dohovoru, v súvislosti s ktorými je možnosť odopretia nazretia do spisu obvinenému vo väzbe výrazne obmedzená. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je obvinenému potrebné poskytnúť určité základné procesné záruky zabezpečujúce mu možnosť predložiť argumenty proti ponechaniu vo väzbe, kedy musí byť zabezpečená rovnosť zbraní a kontradiktórne konanie, a preto obvinený a jeho obhajca musia mať vždy možnosť nahliadnuť do spisu, aby mohol vyvracať argumentáciu prokurátora pre trvanie väzby (rozsudky ESLP vo veci Lietzow v. Nemecko, Garcia Alva v. Nemecko, Schöps v. Nemecko).

Podľa uvedených rozhodnutí rovnosť zbraní nie je zabezpečená, pokiaľ obvinenému alebo obhajcovi je odopretý prístup k tým častiam vyšetrovacieho spisu, ktoré sú podstatné

na to, aby bolo možné účinne napádať zákonnosť väzby obvineného. Z práva obvineného na „fair proces“ v právnom štáte vyplýva právo obvineného, aby jeho obhajca mohol nazrieť do spisu, a to v tých častiach, ktoré sú pre rozhodovanie o väzbe podstatné, inak je porušený čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľovi bolo a je v predmetnom konaní odmietané právo nazrieť do spisu, ktoré mu odoprieť nemožno (napr. aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 336/2006).

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru boli uznesením najvyššieho súdu z 22. marca 2012 porušené, zruší uvedené uznesenie, prizná mu primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 22. marca 2012.

K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že najvyšší súd v uznesení z 22. marca 2012 odôvodnenie kolúznei väzby nezaložil na konkrétnych okolnostiach, ale iba na výpovedi svedkyne, s ktorou sa nemal možnosť v rámci konania oboznámiť, čo spôsobilo, že v konaní pred súdom nemohol predložiť svoju argumentáciu v plnom rozsahu, resp. oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie o trvaní väzby.

V rámci odôvodnenia uznesenia z 22. marca 2012 najvyšší súd poukázal na skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o trvaní väzby sťažovateľa. Z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že skúmal naplnenie ako materiálnych, tak aj formálnych podmienok väzby. V rámci poukazu na splnenie formálnych podmienok väzby v ňom špecifikoval, že proti sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) ods. 4 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a § 141 písm. a) Trestného zákona v bodoch 1 až 7 a aj za zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 3, ods. 5, ods. 6 a ods. 7 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a § 141 písm. a) Trestného zákona v bodoch 1 až 7, ako aj za obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 140 písm. c) a § 141 písm. a) Trestného zákona v bodoch 9 a 10.

V rámci odôvodnenia najvyšší súd špecifikoval predchádzajúce rozhodnutia o väzbe sťažovateľa a taktiež poukázal (aj keď v súvislosti so špecifikáciou dôvodov väzby spoluobvineného sťažovateľa) na ich odôvodnenie, keď uviedol: *„Aj keď súdu vyplýva z ustanovenia § 79 ods. 2 Tr. por. povinnosť pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby skúmať, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili, ale už keď raz sa s dôvodmi, pre ktoré sú dané dôvody väzby vysporiadali v odôvodnení svojich rozhodnutí, a keď nebudú produkované iné dôkazy a dôvody na ich zmenu, nie je potrebné opätovne sa v odôvodnení rozhodnutí vysporiadať s tými skutočnosťami, s ktorými sa už v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadali.“*

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd svoje závery týkajúce sa odôvodnenosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa podporil aj odkazom na predchádzajúce rozhodnutia o jeho väzbe (uznesenie špeciálneho trestného súdu z 18. novembra 2011 a 5. marca 2012 uznesenie najvyššieho súdu z 30. novembra 2011).

Ústavný súd preto preskúmal aj uznesenie špecializovaného trestného súdu z 5. marca 2012 v rozsahu, v ktorom naň odkazuje najvyšší súd v uznesení z 22. marca 2012 a zistil, že špecializovaný trestný súd v ňom vo vzťahu k naplneniu podmienok väzby sťažovateľa okrem iného uviedol:

„V čase od predchádzajúceho rozhodovania o väzbe obvinených (sudcom pre prípravné konanie dňa 18. novembra 2011 pod sp. zn. Tp 89/2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 2011 pod sp. zn. 3 Tost 38/2011) boli priebežne zadovážené ďalšie dôkazy, najmä boli vykonané výsluchy viacerých svedkov. Konanie teda prebieha plynulo, bez prieťahov. Ani obsah výpovedí svedkov, ako sú zadokumentované najmä vo zväzku III. vyšetrovacieho spisu (výpovede svedkov...) nič nezmenil na pôvodných záveroch o dôvodnosti trestného stíhania obvinených M. A. a M. Š., ani na dôvodoch väzby u týchto obvinených tak, ako boli zistené a konštatované sudcom pre prípravné konanie v uznesení o vzatí menovaných obvinených do väzby...

Obvinený (M. A., pozn.) neuviedol okrem popierania trestnej činnosti, čo je plné právo obvineného, ani v žiadosti, ani pred sudcom pre prípravné konanie, ani na inom mieste, zatiaľ žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali ním tvrdenú nevinu. Rovnako je to aj v prípade obvineného M. Š. Od okamihu ich vzatia do väzby neboli predložené sudcovi pre prípravné konanie prostredníctvom vyšetrovacieho spisu, ale ani obhajcami obvinených pred či počas výsluchu na súde, žiadne konkrétne dôkazy spôsobilé spochybníť doterajšie závery o dôvodnosti trestného stíhania proti obom menovaným obvineným. Výsluchy, v tomto odôvodnení vyššie menovaných svedkov, najmä pracovníkov bánk potvrdzujú, že došlo k zakladaniu pochybných účtov takým spôsobom, ako je to konkrétne uvedené nielen v uznesení vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ale aj v odôvodnení tohto uznesenia. Na dôvodnosti trestného stíhania obvinených M. A. a M. Š. sa teda od predchádzajúceho rozhodovania o väzby nič nezmenilo v ich prospech.

Čo sa týka skúmania dôvodnosti väzby oboch vyššie menovaných obvinených na základe podaných žiadostí, ani v tomto smere sudca pre prípravné konanie nezistil žiadne významné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé v tomto štádiu trestného stíhania spochybníť dôvodnosť obáv vyjadrených v uznesení o vzatí obvinených do väzby ešte dňa 18. novembra 2011. Takou skutočnosťou nie je ani to, že jeden z obhajcov JUDr. R. B., pravdepodobne nebol vyrozumý o úkonoch trestného konania – o výsluchoch svedkov. Takéto pochybenie sa dá odstrániť zopakovaním výsluchov, ale neprítomnosť jedného z obhajcov neznamená zánik dôvodov väzby u obvinených a nevyhnutnosť prepustenia obvinených z väzby na slobodu...

Doposiaľ zadovážené dôkazy, nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise pod sp. zn. ČVS: PPZ-133/BOK-Z-2011 sú však takého charakteru, že v tomto štádiu trestného stíhania je veľmi dobre podložený záver, že všetci obvinení sú dôvodne podozriví zo spáchania trestnej činnosti tak, ako to je konkrétne uvedené v už spomenutom uznesení vyšetrovateľa z 15. 11. 2011 o vznesení obvinenia vyššie menovaným obvineným, pričom konanie obvinených vykazuje znaky konkrétnych trestných činov vymenovaných v predmetnom uznesení vyšetrovateľa. Takýto záver sudcu pre prípravné konanie je konkrétne podložený najmä obsahom výpovedí svedkov... Zvlášť výpovedi svedkyne Z. S. je taká podrobná, pričom v zásade štruktúrované opisuje tak individuálne konanie jednotlivých obvinených, ale zároveň tým podáva svedectvo aj o spôsobe fungovania zločineckej skupiny ako celku a podiele každého z obvinených na fungovaní skupiny v súvislosti s vyšetrovanými bankovými operáciami. Výpovede vyššie menovaných svedkov sú v súlade s obsahom doposiaľ zadovážených listinných dôkazov, ktoré sa nachádzajú vo zväzku III (právna pomoc s USA a doplnok k právnej pomoci z USA, zmluvy o účtoch a ďalšie)... (v ďalšom texte špeciálny trestný súd popisuje skutočnosti zistené z výpovede svedkyne Z. S., pozn.).

Všetky vyššie uvedené skutočnosti majú priamy vzťah nielen k dôvodnosti trestného stíhania proti vyššie menovaným obvineným, ale aj k dôvodom väzby obvinených podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, keďže opisujú konkrétne udalosti nátlaku na konkrétnu osobu – svedkyňu Z. S. a opisujú aspoň v náznakoch ovplyvňovanie trestného stíhania vo veci síce z minulosti, ale ktorá konkrétne súvisí s teraz vyšetrovanou trestnou vecou. Nemožno prehliadnuť skutočnosť, že v minulosti bolo zastavené trestné stíhanie proti Ing.

M. S. práve za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, keď menovaný obvinený neoznámil ani nenahlásil neobvyklú bankovú operáciu.

Na základe vyššie uvedených skutočností možno mať dôvodné obavy, že obvinení v prípade ponechania na slobode vytvoria nátlak na už vypočutých svedkov alebo na osoby, ktoré ešte len majú byť k veci vypočuté alebo môžu využiť svoje kontakty, či už v Č., na polícii alebo inde na to, aby vytvorili nátlak atmosférou strachu za účelom ovplyvnenia priebehu vyšetrovania v prospech obvinených. Aj napriek tomu, že spis obsahuje listinné dôkazy a záznamy z kamier z prostredia Č., je v tomto počiatočnom štádiu vyšetrovania stále podložená obava z toho, že osoby, ktoré v rozhodnom čase pracovali v Č., by mohli byť ovplyvnené nielen obvineným Ing. M. S., ale aj inými obvinenými, či osobami stojacimi za obvinenými, v prospech ktorých skupina mala páchať predmetnú trestnú činnosť. V žiadnom prípade nemožno zľahčovať či prehliadať donucovacie metódy činnosti tejto skupiny, ako o nich vypovedala svedkyňa Z. S. Z uvedených dôvodov sa sudca pre prípravné konanie stotožnil s argumentáciou prokurátora ÚŠP v návrhu na vzatie obvinených do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.“

Vo vzťahu k naplneniu podmienok väzby sťažovateľa najvyšší súd v uznesení z 22. marca 2012 uviedol:

„K sťažnosti obvineného M. Š. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že aj v jeho prípade z dôkazov, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiáli vyplýva, že je dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov, ktoré sú uvedené v bodoch 1/-7/ uznesenia o vznesení obvinenia. V jeho prípade aj dôkazy, ktoré boli vykonané v r. 2012 posilňujú dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti.

Nemôže byť dôvodom prepustenia obvineného z väzby skutočnosť, že vyšetrovateľ obvinenému neumožňoval nahliadnuť do spisu, aj keď na jednej strane je potrebné súhlasiť s argumentáciou obhajcu, že je nelogické, keď sa výpoveď chránenej svedkyne cituje v uznesení sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok. V tomto prípade stačí odkaz na skutky uvedené v bodoch 8/-10/ uznesenia o vznesení obvinenia z 15. novembra 2011, na ktorých sú založené dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. u obvineného a nie je dôvod na citovanie výpovede v uznesení súdu.

Postup vyšetrovateľa, ktorý odmietol obvinenému, obhajcovi nazrieť do spisu bol preskúmaný nadriadeným prokurátorom. Dôvody odmietnutia nazrieť do spisu boli obvinenému a obhajcovi doručené. Najvyšší súd nemôže v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby preskúmať postup vyšetrovateľa, pokiaľ sa týka dôvodnosti odmietnutia nazretia do spisu, ale na druhej strane konštatuje, že túto skutočnosť nič nemôže zmeniť na dôvodnosti trestného stíhania a trvaní väzby u obvineného a nemôže byť dôvodom na prepustenie obvineného z väzby.

Je potrebné súhlasiť aj s argumentáciou obhajcu, že vyšetrovanie je zdĺhavé, ale podstatné sú úkony, ktoré boli vykonané po 15. novembri 2011 a po vzatí obvineného do väzby. Argumentácia obvineného, že nie je dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov pod bodmi 8/-10/ je tiež správna. Ale na druhej strane je dôvodné podozrenie, že obvinený sa výrazným spôsobom podieľal na páchaní trestných činov uvedených v bodoch 1/-7/ uznesenia o vznesení obvinenia a práve s chránenou svedkyňou. Preto je aj u neho daná konkrétna obava, že v prípade prepustenia na slobodu hrozí, že by mal snahu ovplyvňovať osoby, aby vypovedali v rozpore so skutočnosťami ako sa stali, maril by tak správne zistenia skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ku kolúznej väzbe obvineného a námietke zdĺhavého vyšetrovania vznesenej obv. Š., považuje za potrebné uviesť, že väzba je zaisťovací procesný úkon a kolúzna väzba v porovnaní s ostatnými dôvodmi väzby v určitom zmysle má dočasnú povahu. Tieto skutočnosti vyplývajú z ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por., z ktorého vyplýva orgánom činným v trestnom konaní povinnosť vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene. Keď orgány činné v trestnom konaní vypočujú chránenú svedkyňu k všetkým okolnostiam prípadu tak, ako to uvádzajú v požiadavke, aby nebolo možné obhajcovi a obžalovanému sa oboznámiť s výpoveďou chránenej svedkyne a nebude preukázané iné a ďalšie ovplyvňovanie spoluobvinených a svedkov, nebude už daný dôvod kolúznej väzby, najmä u osôb, ktoré nie sú dôvodne podozrivé zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, ods. 4 Tr. zák.

Rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. Tp 89/2011, z 5. marca 2012, ktorým boli zamietnuté žiadosti obvinených M. A. a M. Š. je správne a v súlade so zákonom, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosti obvinených ako nedôvodné zamietol. “

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd preskúmal nielen dôvodnosť ďalšieho trvania väzby sťažovateľa, ale aj jeho námietku týkajúcu sa nedostatočného podopretia dôvodov väzby poukázaním na konkrétne skutkové okolnosti, resp. ich podopretie iba výpoveďou svedkyne, s ktorou sa sťažovateľ nemal možnosť oboznámiť. Najvyšší súd dal v podstate za pravdu argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej výpoveď chránenej svedkyne nemala byť v uznesení špeciálneho trestného súdu z 5. marca 2012 v jeho odôvodnení citovaná, keďže sa s ňou nemal možnosť oboznámiť. Na druhej strane zároveň v nasledujúcej vete konštatuje, že v tomto prípade by v odôvodnení postačil odkaz na skutky uvedené v bodoch 8 až 10 uznesenia o vznesení obvinenia z 15. novembra 2011, na ktorých sú založené dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažovateľa. Z uvedeného, ale i z predchádzajúcich rozhodnutí o jeho väzbe vyplýva, že najvyšší súd za okolnosti zakladajúce dôvod kolúznej väzby a reálnu hrozbu podstatného sťaženia alebo zmarenia dosiahnutia účelu trestného konania považoval samotnú povahu a charakter rozsiahlej trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná organizovane v skupine vzájomne previazanej, dôsledne premyslenej a plánovite po dlhšiu dobu a mali z nej plynúť vysoké finančné zisky. Nie je teda pravdou, že by najvyšší súd odôvodňoval kolúznu väzbu sťažovateľa iba na základe skutočností zistených z utajenej výpovede svedkyne. Najvyšší súd v rámci odôvodnenia uznesenia z 22. marca 2012 navyše odkazuje na dôkazy vykonané po 15. novembri 2011, ktoré preukazujú existenciu dôvodného podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutky uvedené v uznesení o vznesení obvinenia.

S prihliadnutím na okolnosti tohto prípadu, predovšetkým na dĺžku trvania väzby sťažovateľa možno podľa ústavného súdu závery najvyššieho súdu, v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa (vrátane posúdenia aktuálnosti záverov súdov uvedených v predchádzajúcich rozhodnutiach v danom štádiu trestného konania), považovať za ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012